

Парвардигори ман Аллоҳ аст

طاہیری

Мафуми имон ба
Аллои мутаол ва
аиати он

www.with-allah.com

Муҳаммад бин Саррор Ёмӣ
Доктор Абдуллоҳ бин Солим

Имон ба Аллоҳ

<https://www.with-allah.com/tg>

Имон ба Аллоҳ Мафҳуми имон ба Аллоҳи мутаол ва ҳақиқати он:

Имони содиқона, зиндагии арвоҳ ва
майдони шодмониҳост

Роҳат ва хушии нафс, чуз бо имон ба Аллоҳи мутаол мумкин нест ва нафси ғайри мӯмин ҳамеша тарснок ва саргардону нотавон боқӣ мемонад ва ҳаргиз ба истиқрору оромиш намерасад ва имоне, ки сабаби наҷоту раҳой аст, имони ба Аллоҳ аст ва имон ба он маъност, ки фард тасдиқи қатъӣ кунад мабнӣ бар ин, ки Парвардигори ҳар чиз ва соҳибу офариниши он, Аллоҳ аст ва фақат ӯ доиқи ибодатҳои намоз, рӯза, дуо, умеду бим, хузуъ ва хоксорӣ аст ва ӯст, ки тамоми сифоти камолро доро буда ва аз ҳар айбу нуқсон ва камбудӣ поку муназзах аст ва ӯст бо азамату арҷманд.

Ва имон ба Аллоҳ шомили имон ба фариштагон, китохонӣ ӯ ва Расулони ӯ ва рӯзи растохез ва тақдири хайр ва шар аз тарафи ӯ мебошад ва ин имон асли хушбахтии инсон, балки биҳишти дунё барои мӯмин мебошад ва саранҷоми он биҳишти охират аст иншоАллоҳ.

Маънои имон дар шариат иборат аст аз: “этиқод бо қалб ва талафуз бо забон ва амал бо андом ва имон бо тоъоту ибодот зиёд ва ба сабаби маъсияту гуноҳ кам мегардад” ..

Баъд аз дарки ин амр, бояд донист, ки асоси пазириши амал дар назди Аллоҳи таъоло имон аст, бино ба далели сухани Аллоҳи мутаъол, ки мефармояд:

{Пас ҳар кас, ки аз ҷинси корҳои шоиста анҷом диҳад, дар ҳоле, ки ӯ мӯмин бошад} [Сураи Анбиё, ояти 94].

Имон ба Аллоҳи мутаъол нӯре ба сӯи адолат, озодӣ, дониш, маърифат, ҳидоят, оромиш, осоиш ва амнияти равонист.

Аҳамияти имон:

Беҳтарин аъмол ва поктарини онҳо назди Аллоҳ мутаъол имон аст, ҳамон гуна, ки Абӯзар (Аллоҳ аз ӯ розӣ бод) аз пурсише ривоят мекунад, ки аз Расули Аллоҳ (дурудӯ саломи Аллоҳ бар ӯ бод) намуданд:

«Эй Расули Аллоҳ! беҳтарини аъмол кадом аст? фармуданд: имон ба Аллоҳ ва чиҳод дар роҳи ӯ». (Ривоят аз Муслим аст).

Имон сабаби ҳидоят ва хушбахтии дунё ва охираат аст, бино ба сухани Аллоҳи мутаъол, ки мефармояд: {Пас ҳар касеро, ки Худованд бихоҳад ҳидоятташ кунад, дилашро барои (пазириш)и Ислому меғушояд}. [Сураи Анъом, ояти 125].

Имон бандаи мӯминро аз гуноҳон дӯр мекунад, бино ба далели сухани Аллоҳи мутаъол, ки мефармояд: {Касоне, ки тақво доранд, чун васвасе аз (сӯи) шайтон ба онон бирасад, (Худовандро) ёд мекунанд, онгоҳ ногаҳон бино мегарданд}. [Сураи Аъроф, ояти 201].

Имон шартӣ пазириши амал аст. Аллоҳи мутаъол мефармояд: {Ва (эй Паёмбар) ба ростӣ, ки ба ту ва ба касоне, ки пеш аз ту буданд, ваҳӣ нозил шуд, ки агар шарик ба Аллоҳ қарор диҳӣ, бешак амалкардат нобуд хоҳад шуд ва бешак аз ҷумлаи зиёнкорон хоҳӣ шуд}. [Сураи Зумар, ояти 65].

Худованд бо имони холис баракатро дар қору бор ато мекунад ва дуохоро бо он мепазирад.

{Ва (эй Паёмбар) ба ростӣ, ки ба ту ва ба касоне, ки пеш аз ту буданд, ваҳӣ нозил шуд, ки агар шарик ба Аллоҳ қарор диҳӣ, бешак амалкардат нобуд хоҳад шуд ва бешак аз ҷумлаи зиёнкорон хоҳӣ шуд}. [Сураи Зумар, ояти 65].

Меваҳои имон:

Аллоҳи мутаол мефармояд: {Оё надонистӣ, ки Худованд чӣ гуна масал мезанад, сухани покро монанди дарахти поке (қарор дод), ки решааш устувор ва шоҳаҳояш дар осмон бошад (24) меваҳояшро ба ҳукми Парвардигораш дар ҳама замон медиҳад}. [Сураи Иброҳим, оёти 24-25],

Аз ҷумлаи самароти имон мавриди зайл ҳастанд:

1. Имони рости, итминон ва оромиши равонӣ ва гушоиши синаро ба вуҷуд меорад ва ин мисдоқи сухани Аллоҳи мутаол аст, ки мефармояд:

{Бидон, ки дӯстони Аллоҳ на биме бар онон аст ва на онон андуҳгин мешаванд}

[Сураи Юнус, ояти 62].

2. Ба даст овардани ҳамроҳии хоси Аллоҳи мутаол барои мӯминон. Яъне онҳоро аз ториқиҳои куфр ва натоқи он ба сӯи нури имон ва подоши он берун месозад.

3. Пирӯзӣ ба хушнудии Худованд ва ба биҳиште, ки барои мӯминон омода кардааст. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Худованд ба мардону занони мӯмин боғхоеро ваъда додааст, ки аз зери он дарёҳо равон аст, ки дар он ҷо ҷовидонанд ва (низ) сароҳи пок дар биҳиштҳои ҷовидон ва хушнудии Аллоҳ (басе) бузургтар аст} [Сураи Тавба, ояти 72].

4. Худованд аз дӯстон ва ҳизбу маҳбубони мӯмини хеш ҳимоят мекунад: {Бешак Аллоҳ (шари мушрикинро) аз мӯминон боз медорад} [Сураи Ҳаҷ, ояти 38].

Ва аз он ҷумла: ҳимояти Аллоҳи мутаол аз Паёмбараш, Муҳаммад (дуруду салом Аллоҳ бар ӯ бод) дар вақти ҳичрат аз Макка ба Мадина ва ҳимояти ӯ аз Иброҳими Халил (дуруду салом Аллоҳ ба ӯ бод) он гоҳ, ки дар оташ андохта шуд.

Имон ба Аллоҳ як иртибот байни заъфу нотавон ва Парвардигораш аст, ҳамоно гуна, ки фарди қавӣ низ нерӯи худро аз ӯ мегирад.

5. Арчмандӣ ва пешвоӣ дар дин. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Ва аз онҳо чун шикебой варзиданд ва ба оёти мо яқин карданд, пешвоёне қарор додем}. [Сураи Саҷда, ояти 24],

Ҳеҷ чиз бештар аз пешвоии диндорон ва соҳибони яқин ба Худованд, далолат бар ин намекунад. Худованд ёди ононро ҷовидон ниҳода ва осори ононро бар ҷой гузоштааст, дар ҳоле, ки онҳо дар гӯр ва зери хок хобидаанд, вучуди онон аз рӯи замин рахт баста, аммо осори онон ва ахборашон дар зиндагӣ вучуд дорад.

6. Муҳаббати Аллоҳи мутаол ба мӯминон. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ононро дӯст медорад ва (онон низ) Ёро дӯст медоранд}. [Сураи Моида, ояти 54],

Ва мефармояд:

{Ононе, ки имон овадаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, Худованд барояшон дӯстӣ муқаррар хоҳад кард}. [Сураи Марям, ояти 96].

Зиндагӣ бидуни имон маргӣ ҳатмист.. забон бидуни имон гунг аст.. даст бидуни имон шал ва нотавон аст.

7. Зиндагии поку покиза дар ду ҷаҳон: Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Ҳар кас дар ҳоле, ки мӯмин аст, кори шоиста анҷом диҳад, ҳоким мард бошад ё зан, ёро ба зиндагии пок зинда медорем ва подоши онҳоро ба (ҳасби) нақӯтарини он ҷӣ мекарданд, ба онон медиҳем}. [Сураи Наҳл, ояти 97],

Кучоянд касоне, ки дар пайи зиндагии поку хушбатона ҳастанд?

8. Муҳаббати Аллоҳи мутаол бо мӯмин ва муҳаббати мӯмин бо Аллоҳи мутаол. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ононро дӯст медорад ва (онон низ) Ёро дӯст медоранд}. [Сураи Моида, ояти 54],

Яъне: ононро дӯст дорад ва муҳаббати ононро дар байни мардум қарор медиҳад.

9. Ба даст овардани башорат барои аҳли имон бо тавачҷуҳ ва инояти Аллоҳи мутаол ба онон. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Ва ба мӯмнон башорат бидеҳ}.

[Сураи Тавба, ояти 112].

Башорат ва мужда ба чизи бузурге сурат мепазирад, ки асари он дар чеҳра ошкор мешавад ва ба ҳамин сабаб ба ин ном номгузорӣ шудааст ва ҳеҷ чиз аз раҳмат ва хушнӯдӣ ва биҳишти Аллоҳи мутаол болотар нест. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Ва ба касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста кардаанд, мужда бидеҳ, ки онон боғҳое доранд, ки зери онҳо дарёҳо равон аст}. [Сураи Бақара, ояти 25].

10. Имон сабаби субот ва собитқадамӣ мебошад. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Касоне, ки мардум ба онон гуфтанд: бешак мардуми (кофир) барои (набард) бо шумо (сипоҳ) фароҳам кардаанд, пас аз онҳо (сипоҳи куффор) битарасед, (ин сухан) имонашонро афзун сохт ва гуфтанд: Худованд моро басанда аст ва чӣ нек корсозест}.
[Сураи Оли Имрон, ояти 173],

Беш аз ҳама чиз фидокориҳои Паёмбарон ва Саҳоба ва тобеин ва касоне, ки бар барномаи онон рафтаанд ва таърих онҳоро сабт кардааст, бар ин мавзӯ далолат мекунад.

11. Баҳра бурдан аз мавъиза ва насиҳат. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Ва панд бидех, бешак панд додан ба мӯминон сӯд мебахшад}.
[Сураи Зориёт, ояти 55],

Фақат аҳли имон аз насиҳат ва мавъиза сӯд мебаранд.

12. Хайрро дар ҳар ҳол барои мӯмин қарор додааст. Дар ҳолати рафоҳ ва дар ҳолати тангдастӣ, дар ҳар ҳол хайру хубӣ ҳамроҳи мӯмин аст. Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ ба ӯ бод) мефармояд:

«Ҳоли мӯмин шигифтовар аст, ки саропо кораш ҳама хайр аст ва ин барои касе ғайр аз мӯмин нест, агар хушӣ ба ӯ бирасад, шукргузорӣ мекунад ва ин барояш хуб аст ва агар зиёне бар ӯ бирасад, сабру шикебой мекунад ва ин барояш низ хуб аст».
(Ривоят аз Муслим аст).

Имон соҳибашро бар таҳаммули сабр дар ҳолати зиён ва шукргузорӣ дар ҳолати шодӣ ва хушӣ вомедорад.

13. Ҳифзи мӯмин аз иртиқоби гуноҳони кабира. Дар ривояти саҳеҳ аз Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) омадааст, ки мефармояд:

«Зинокор дар ҳолати зино бо имон нест» (Ривоят аз Бухорӣ аст).

Инҳо самараҳои возеҳ ва бузурги имон ҳастанд, пас кучоянд касоне, ки дар пайи осоиш ва оромиши хаёланд?

Осори имон:

Аз ҷумлаи осори имон дар зиндагии мӯмин:

1. Афзоиши ҳирси мӯмин барои фармонпазирӣ аз қонун ва шаръи мутаҳҳари Худованд: Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Сухани мӯминон чун ба (роҳ)и Худованд ва Расулаш фарохонда шаванд, то байни онон ҳукм кунад, фақат ин аст, ки меғоянд: шунидем ва фармон бурдем ва инҳоянд растагор}. [Сураи Нӯр, ояти 51].

Имон соҳибашро ба фармонпазирӣ ва инқиёд аз дастури Аллоҳи мутаол вомедорад.

Имон ба Худованд зиндагист..
Зиндагӣ бо Худованд имон аст.

Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Савганд ба Парвардигорат (дар ҳақиқат) мусалмон нестанд, магар ин, ки дар ихтилофе, ки байни онон даргирифт, туро довар кунанд, онгоҳ аз он чӣ ҳукм кардӣ дар худ ҳеҷ дилтангӣ наёбанд ва комилан гардан ниҳанд}. [Сураи Нисо, ояти 65].

Балки имон соҳибашро ба гардан ниҳодан ва ризоят ба дастури Аллоҳи мутаол фаро меҳонад.

2. Ҳифозати Аллоҳи мутаол аз бандааш дар баробари ширки ошкор ва пинҳон. Банда ҳеҷ дархост, дуо ва ёрӣ ҷӯстанро аз ғайри Аллоҳи мутаол талаб намекунад. Сӯду зиён ба дасти Аллоҳи мутаол аст:

{Агар Худованд (бихоҳад) газанде ба ту расонад, боздорандае барои он ҷуз худӣ ӯ нест}. [Сураи Анъом, ояти 17].

3. Дӯстӣ ва душманӣ дар роҳи Худованд ва барои ӯ ва ин

{Эй касоне, ки имон овардаед, имон биёваред}, фаро хондани онон ба сӯи имон ва ташвиқ бар он, ба сабаби ҷойгоҳи бузурги он аст.

мустаҳкамтарин ресмони имон аст. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Бешак мӯминон бо ҳам бародаранд}. [Сураи Хучурот, ояти 10],

Ва ҳеҷ чиз беш аз бародарӣ байни Муҳочирин ва Ансор бар ин далолат намекунад, зеро онҳо ҷону молро

тақдими бародари худ намуданд. Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) мефармояд:

«Ҳаргиз касе аз шумо мӯмини комил намешавад, то дӯст бидорад барои бародари мӯминаш он чиро барои худ дӯст медорад».

(Ривоят аз Бухорӣ аст).

4. Шикейбӣ дар ҷиҳод, дар роҳи Аллоҳ ва бахшидани ҳар чизи гаронбаҳо ва бо арзиш дар ин роҳ, то Аллоҳи мутаол розӣ шавад. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Мӯминон танҳо касонеанд, ки ба Аллоҳ ва Расулаш имон овардаанд, онҳо шак ба дил роҳ надодаанд ва бо амволу ҷонҳояшон дар роҳи Аллоҳ ҷиҳод кардаанд, инҳоянд ростгӯён}. [Сураи Хучурот, ояти 15].

5. Саодату хушбахтии қалб ба эътимод бар Худованд ва яқин нисбат ба ваъдаҳои ӯ ва ба он чизест, ки дар назди ӯ вучуд дорад. Биҳишти дунё дар назари ӯ имон ва пайравӣ аз Аллоҳи мутаол аст ва умеди расидан ба биҳишти охиратро дорад, ки Аллоҳи мутаол ба ӯ ваъда додааст, балки бештар аз ин ӯ умеди подоши аъмоли худро дорад ва интизор дорад дар баробари тамоми хастагиҳо, ранҷову резиши арақ, подоши худро аз тарафи Аллоҳи мутаол дарёфт кунад ва дар номаи аъмоли ӯ навишта мешаванд. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Барои аҳли Мадина ва касоне аз бодиянишиноне, ки гирду атрофи он ҳастанд, раво нест, ки аз Расули Аллоҳ ақиб монанд (ва бо ӯ барои ҷиҳод аз манзилашон набароянд) ва (низ раво нест) ки ҷони худро аз ҷони ӯ азизтар доранд. Ин аз он сабаб аст, ки ҳеҷ ташнагӣ ва ранҷу гуруснагӣ дар роҳи Аллоҳ ба онон намерасад ва ҷое, ки кофиронро ба ҳашм меорад, тай накунад ва аз (ҳеҷ) душмане дастбурде ба даст намеоранд, магар ин, ки ба (подош)и он барояшон кирдори шоиста навишта хоҳад шуд. Худованд подоши нақӯронро зоеъ намекунад (120) ва ҳеҷ нафақае - ҷӣ андак ва ё бисёр - харҷ намекунад ва ҳеҷ майдонеро тай намекунад, магар он, ки ба (сӯдашон) навишта хоҳад шуд, то Худованд ба (поси) нақӯтарини он ҷӣ мекарданд, ба онон подош диҳад (121)}. [Сураи Тавба, ояти 120-121],

Тамоми инҳо барои касонест, ки ба Ў имон оварда ва содиқ бошанд.

6. Даст ёфтан ба дӯстии Аллоҳ ва Расули Ў. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Бешак валии шумо Худованд ва Расулаш ва касоне, ки имон оварданд мебошанд}. [Сураи Моид, ояти 55].

Вилояти Аллоҳи мутаол яъне: муҳаббати Худованди пок ва ёри дини Ў ва дӯстӣ бо дӯстони Ў ва дурӣ аз душманони Ў, касоне, ки тарафи муқобили Ў қарор доранд. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Гурухеро, ки ба Аллоҳ ва рӯзи қиёмат имон меоранд, нахоҳӣ ёфт, ки бо касе, ки бо Аллоҳ ва Расулаш муҳолифат варзидааст, дӯстӣ кунанд ва агар чӣ падаронашон ё фарзандонашон ё бародаронашон ё хешовандонашон бошанд. Инҳоянд, ки (Аллоҳи мутаол) дар дилхояшон имонро нигоштааст ва онро бо файзе аз сӯи худ тавон додааст ва онро ба боғҳое дохил мекунад, ки аз зери он дарёҳо равон аст ва дар онон ҷовидонанд. Худованд аз онон хушнӯд аст ва онон низ аз Ў хушнӯданд. Инҳо сипоҳиёни Аллоҳ ҳастанд. Огоҳ бошед, ки сипоҳиёни Аллоҳ растагоранд}. [Сураи Мучодала, ояти 22].

Балки мӯмин Аллоҳ ва Расулу мӯминонро ба дӯстӣ мегирад ва ҳаргиз ба кофирон дасти дӯстӣ намедиҳад. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Мӯминон набояд кофиронро ба ҷои мӯминон дӯстони (хеш) қарор диҳанд}. [Сураи Оли Имрон, ояти 28].

7. Соҳиби ахлоқи нақӯ мешавад. Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ ба Ў бод) мефармояд:

«Ҳаё ва имон ба ҳам мутасиланд, ҳаргоҳ яке аз байн рафт, дигаре ҳам аз байн меравад». (Ривоят аз Байҳақӣ аст).

Ҳаё аз бузуртгарин хислатҳои ахлоқист. Мӯмин ахлоқашро бо бародараш нақӯ месозад, то дар бихишти дунё бидуни мушқилу

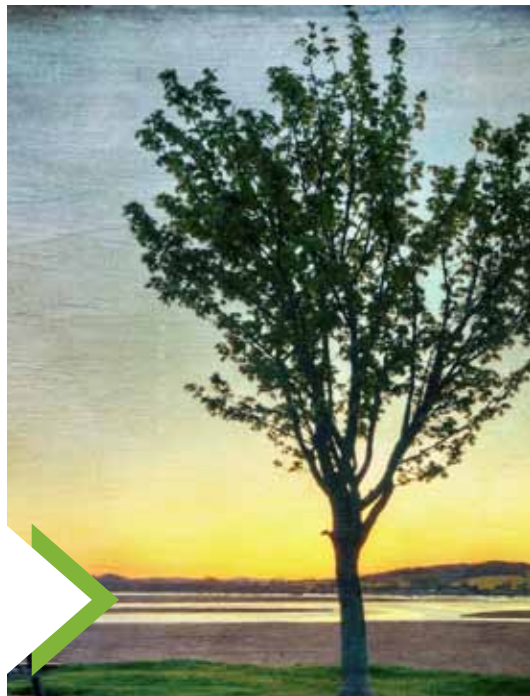
ихтилоф ва душманӣ зиндагӣ кунад. Ин ба он сабаб аст, ки ӯ мӯмин аст ва ин фақат барои мӯмин аст.

8. Хушбахтии асосӣ ва осоиши равонӣ сабаб мешавад, ки ӯ эҳсос кунад дар бихишти дунё дар хушбахтӣ ва роҳати хаёл аст, зеро ӯ як Парвардигор дорад, ки Аллоҳ аст ва як паёмбар дорад, ки Муҳаммад бини Абдуллоҳ (дурудӯ саломӣ Аллоҳ бар ӯ бод) ва як барнома дорад ва он пайравӣ аз ризояти Аллоҳи мутаъол аст ва як ҳадаф дорад, ки он расидан ба бихиштест, ки паҳноияш ба монанди вусъати осмонӣ замин аст.

Ин тараф ва он тараф нигоҳ мекуни мебинӣ бемористонҳо пур аз беморанд, ки гила ва шикоят ва ғаму ғусаҳо ва ранҷи худро ҳикоят мекунад ва аз камхобӣ ва афсурдагӣ ва кобусҳои шабона дар азобанд ва ту ба таври яқин медонӣ, ки тамоми ин бемориҳо ба сабаби дӯрӣ аз имон ба Аллоҳи мутаол, майл ба дунё ва така бар он аст. Модӣёт бар маънавиёт ва ҷанбаи рӯҳии башар туғён карда ва ҷира шудааст ва инсон шадидан ба ин ниёз дорад, ки то ҷанбаи рӯҳии худро ишбоъ кунад ва ин имкон надорад, магар бо имони ростин ба Аллоҳи мутаол ва эътимод бар ӯ ва ёди ҳамешагии ӯ ва имон ба фариштагону китобҳои осмонӣ ва ба Расулон ва имон ба тақдири хайру шар, талху ширин, ки ҳамагӣ аз тарафи Аллоҳи мутаол аст.

Ба ҳар ҳол бисёре аз инсонҳо аз дармони қалб ва роҳатии дил ва бихишти дунё ғофил гашта ва дар паи умури беарзиши ин ҷаҳон худро ба ранҷу азоб андохтаанд ва на ба он чӣ меҳоянд мерасанд ва на ба роҳатӣ ва осоише даст меёбанд, ки аз оғози роҳ дар пайи онанд.

Сер сохтани ҷониби рӯҳӣ фақат бо имон мумкин мешавад, зеро рӯҳ аз тарафи Аллоҳи мутаол аст ва Аллоҳи мутаол ҷисмро аз хок офаридааст. Ҳаргоҳ, ки ҷониби рӯҳиро сероб ва ишбоъ кардӣ, майли ту ба умури пасти дунявӣ коҳиш меёбад ва ба самти умур ва фазои маънавӣ гароиш меёбӣ ва ба самти боло равон мешавӣ ва ҳаргоҳ аз ин ҷанба ғофил шудӣ, нафси ту ба табиати ҳайвонӣ ва шаҳвонии худ бармегардад ва ба ранҷу сахтӣ дӯҷор мешавад ва дунё дар баробари дидагонаш тира ва тор мешавад.

Имон ба Расулоне, ки Худованд онҳоро муаррифӣ кардааст:

Худованд бандагонашро бехуда наёфарид ва онҳоро ба худ во нагузоштааст. Ба ин ҳадаф Аллоҳи мутаол Расулонро фиристода, то Ӯро бо камол ва ҷалолаш шиносонда ва шариату қонуни Ӯро муаррифӣ кунанд. Аллоҳи мутаол бехтарин инсонҳоро барои ин кор фиристодааст ва расулони зиёде ҳам ирсол кардааст, аз он ҷумла Нӯх, Иброҳим, Мусо, Исо (дуруду саломи Аллоҳ бар онҳо бод) ва поёнбахши паёмбарон Муҳаммад (дуруду саломи Аллоҳ бар Ӯ бод) аст. Бо ҳамаи онон нишонаҳое қарор дод, то ба сидку ростии онон далолат кунад. Пас онҳо амонатро расонданд ва рисолатро адо карданд ва Худованди холиқро ба бандагонаш муаррифӣ намуданд. Ҳар кас, ки ба онҳо имон наёварад ва онҳоро тасдиқ накунад, ба Худованд имон наёвардааст. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Расули (Аллоҳ) ба он чӣ аз (сӯи) Парвардигораш бар Ӯ нозил шуда, имон овардааст ва мӯминон (ҳам) ҳар як ба Худованд ва фариштагонаш ва китобҳояш ва фиристодагонаш имон овардаанд}, [Сураи Бақара, ояти 285].

Зеро онҳо паёмрасонони Худованди пок ҳастанд ва мо ба ҳамаи онҳо имон дорем. Аллоҳи мутаол мефармояд: {(ва гуфтанд:) байни ҳеч як аз фиристодагонаш фарқ намегузорем}, [Сураи Бақара, ояти 285].

Аллоҳи мутаол ҳамроҳи расулони худ китобҳое фиристод, то нӯре барои башарият бошанд. Ҳамроҳи Иброҳим саҳифаҳое фуру фиристод ва Забурро ба Довӯд дод ва Тавротро ба Мӯсо ва Инҷилро ба Исо бахшид ва ба Муҳаммад (дуруду саломи Аллоҳ бар ҳамаи онҳо бод) Қуръонро эҳдо кард, ки он муъҷизаи ҳамешагии ӯст. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ин китобест, ки оёташ устувор, онгоҳ равшаншуда аст аз назди (Аллоҳ)и фарзонаи огоҳ (нозил) гаштааст}, [Сураи Худ, ояти 1],

Ва Худованди пок онро нӯр, баракат, далел ва сабаби ҳидоят қарор дод. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва ин китоби муборакест, ки мо онро нозил кардаем, пас аз он пайравӣ кунед ва тақво пеша кунед, то мавриди раҳмат қарор гиред}, [Сураи Анъом, ояти 155],

Ва ҳам чунин мефармояд: {Эй мардум! ба ростӣ бароятон аз (ҷониби) Парвадигоратон бурҳоне омад ва нӯри ошкор ба сӯи шумо нозил кардем}, [Сураи Нисо, ояти 174].

Аллоҳи мутаол дар калимаи шаҳодат имон ба Хотами паёмбарон ва расулон ва беҳтарини башарро мутассил ба имон ба ваҳдонияти хеш қарор додааст. “Ашҳаду ан ло илоҳа иллАллоҳ ва ашҳаду анна Муҳаммадан Расулудлоҳ”. Худованд Ёро раҳмате барои тамоми ҷаҳониён фиристода ва ба василаи Ё онхоро аз торикиҳо ба сӯи нӯр берун кард ва аз ҷаҳлу нодонӣ ба самти дониш бурд ва аз гумроҳӣ ба самти ҳидоят ва имон, пас Ё амонатро расонд ва барои уммат хайрхоҳӣ намуд. Ё барои умматаш бисёр ҳарис буд.

Аллоҳи мутаол мефармояд: {Бешак расуле аз худатон ба сӯи шумо омад, ранҷатон бар Ё душвор мебошад, бар шумо ҳарис (ва) ба мӯминон рауфу меҳрубон аст}.[Сураи Тавба, ояти 128]

Аллоҳи мутаол ба паёмбар ва расулаш ҳуқуқеро дод, ки шоистаи Ё буд. Ё беҳтарини башар ва сарвари онҳо аст. Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар Ё бод) мефармояд: «Ман сарвари фарзандони Одам ҳастам ва албатта дар ин фаҳре нест». (Ривоят аз Ибни Мочча аст).

Аз ҷумлаи ҳуқуқи он Ҳазрат (дуруду саломи Аллоҳ бар Ё бод):

1. Имон ба ин, ки Ё банда ва фиристодаи Худованд буда ва ин, ки Худованд Ёро раҳмат барои ҷаҳониён фиристодааст ва Ё амонатро расонда ва рисолатро адо кардааст. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Пас ба Аллоҳ ва расулаш ва нӯре, ки нозил кардаем, имон биёваред}. [Сураи Тағобун, ояти 8]

Ва Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар Ё бод) мефармояд: «Савганд ба он Зоте, ки ҷони Муҳаммад дар дасти Ёст, ҳар яке аз ин уммати яҳудӣ ё масеҳӣ, ки хабари беъсати ман ба онҳо мерасад ва имон намеорад, аз аҳли оташ хоҳанд буд». (Ривоят аз Муслим аст).

2. Тасдиқ ва пазириши он ҷӣ, ки Расули Аллоҳ (с) аз тарафи Худояш овардааст ва яқин ба ин, ки он ҳақ буда ва Ё бидуни тардид аз тарафи Худояш иблог намудааст. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Мӯминон танҳо онҳоеанд, ки ба Худо ва расулаш имон овардаанд, онгоҳ шак ба дил роҳ надодаанд}. [Сураи Ҳучурот, ояти 15],

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Савганд ба Парвардигорат (дар ҳақиқат) имон намеоранд, магар ин, ки дар ихтилофе, ки байни онон рӯх дода, туро довар қарор диҳанд, онгоҳ аз он ҷӣ файсала намудӣ дар нафсҳои худ ҳеҷ дилтангие наёбанд ва комилан таслим ва гардан ниҳанд}. [Сураи Нисо, ояти 65].

3. Муҳаббат бо Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод): {Бигӯ агар падаронатон ва фарзандонатон ва бародаронатон ва ҳамсаронатон ва хешовандонатон ва молҳое, ки онро ба даст овардаед ва тичорате, ки аз касодаш метарсед ва хонаҳое, ки онҳоро меписандед, назди шумо аз Аллоҳ ва расулаш ва чиход кардан дар роҳи ӯ маҳбубтар бошанд, пас дар интизор бошед, то Худованд ҳукмашро дар байни шумо оварад ва Худованд гуруҳи нофармонро хидоят намекунад}. [Сураи Тавба, ояти 24],

Ва Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) мефармояд: «Ҳеч яке аз шумо мӯмин намешавад, то замоне, ки ман аз падару модар ва фарзандаш ва тамоми мардум дар назди ӯ маҳбубтар набошам». (Ривоят аз Бухорӣ аст)

4. Эҳтиром ва икрому арҷ гузоштан ба ӯ. Аллоҳи мутаол мефармояд: {То (шумо эй мардум) ба Аллоҳ ва расулаш имон оваред ва (дини) ӯро ёрӣ диҳед ва ӯро бузургувиқордоред}. [Сураи Фатҳ, ояти 9],

Ва ҳамчунин мефармояд: {Пас ононе, ки ба ӯ имон оварданд ва ӯро гиромӣ доштанд ва ӯро ёрӣ доданд ва аз нӯре, ки бо ӯ нозил шудааст, пайравӣ карданд, онҳоянд растагору комёб}. [Сураи Аъроф, ояти 157].

5. Дӯстию маваддат ва гиромидошти Аҳли байти Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод): касоне, ки Исломро пазируфтанд ва бар суннат ва роҳу равиши ӯ ҳаракат карданд, васияту супоришҳои паёмбарамон Муҳаммад (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод)-ро фаҳмиданд, он ҷо, ки меғӯяд: «Ба хотири Аллоҳ Аҳли байти маро гиромӣ доред, ба хотири Аллоҳ Аҳли байти маро гиромӣ ва мууроот кунед, ба хотири Аллоҳ Аҳли байти маро мууроот кунед». (Ривояти аз Муслим аст).

Аҳли байти Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) аз бузургони мардум буданд,

касоне монанди ҳамсаронаш ва хешовандону фарзандонаш, ки садақа бар онҳо ҳаром ва таҳқиру тавҳин намудани онҳо ҷои набуда, ҳамчунин даъвои исмат барои онон ҷои набуда ва норавост, ки ононро ба ҷойи Аллоҳ ба кӯмак талабем.

6. Муҳаббат бо ёрони \bar{Y} , касоне, ки ба \bar{Y} имон оварданд ва \bar{Y} ро тасдиқ карданд ва ба бадӣ зикр накардани онҳо. Аллоҳ мутаол ононро сугудааст.

7. Ба бадӣ зикр накардани Саҳоба ва сирати онҳо, касоне, ки \bar{Y} ро тасдиқ карда ва ба \bar{Y} имон оварданд. Онон касоне ҳастанд, ки Аллоҳи мутаол ононро сугуда, мефармояд: {Муҳаммад Расули Аллоҳ аст ва касоне, ки бо \bar{Y} ҳастанд, бар кофирон сахтгир ва дар байни худ меҳрубонанд. Ононро дар ҳоли рукуъ ва сачда мебинӣ, ки аз Худованд фазлу хушнӯдӣ меҷӯянд. Нишонаи (дурусткорӣ)и онон аз асари сачда дар чеҳраҳояшон пайдоست}.[Сураи Фатҳ, ояти 29].

Ва Расули Аллоҳ (дуруд саломи Аллоҳ бар \bar{Y} бод) дар бораи онон фармуд: «Ёрони маро дашном мадиҳед, ёрони маро дашном мадиҳед! савганд ба он Зоте, ки ҷони ман дар дасти \bar{Y} ст, агар яке аз шумо ба андозаи куҳи Ухуд дар роҳи Аллоҳ тило харч кунад, ба андозаи ду мушт харче, ки онҳо кардаанд, намерасад ва ба ними ин миқдор ҳам намерасад». (Ривоят аз Муслим аст).

Ва беҳтарини саҳоба Хулафои рошидин ҳастанд: Абӯбакр, Умар, Усмон ва Алӣ (Аллоҳ аз онон ва аз дигар Саҳоба хушнӯд бод). Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва гузаштагони нахустин аз Муҳоҷирин ва Ансор ва касоне, ки ба накӯӣ аз онон пайравӣ карданд, Худованд аз онон хушнӯд шуд ва (онон низ) аз \bar{Y} хушнӯд шуданд ва барояшон боғҳое, ки аз зери онҳо дарёҳо ҷорист, омода карда, дар онҳо ҳамеша ҷовидонанд, ин комёбии бузург аст}.[Сураи Тавба, ояти 100]

Ҳамаи онон илм ва динро аз Расули Аллоҳ (дуруд саломи Аллоҳ бар \bar{Y} бод) нақл карданд, то ба мо расид.

Имон ба дидори Аллоҳи мутаол:

Ҳамаи бандагон ба сӯи Аллоҳ боз мегарданд ва бозгашти ҳамагӣ ба сӯи Ўст. Ин рукни асили имон ба Аллоҳи мутаол, балки аз аркони имон аст: аз ҷумлаи аркони имон, имон ба рӯзи растохез аст. Замоне, ки Чабраил дар назди Саҳоба барои омӯзиши онон аркони имонро аз Паёмбар (дуруд салом Аллоҳ бар Ў бод) пурсид, ба Ў гуфт: «(Имон онаст), ки ба Аллоҳ ва фариштагон, китобҳои Ў, Расулони Ў, рӯзи растохез ва ба тақдири хайр ва шар аз ҷониби Ў, имон биёварӣ». (Ривоят аз Муслим аст).

Он рӯз, ба рӯзи дигар, ё рӯзи бозпасин номгузорӣ шудааст, зеро баъд аз он рӯзи дигаре нест ва баъд аз он биҳиштиён дар биҳишт ва дӯзахиён дар дӯзах ҷой мегиранд. Дар Куръони Карим ин рӯз ба номҳои зиёде номгузорӣ шуда, ки бар азамат ва ҷойгоҳ аҳамияти рӯйдодҳои он рӯз далолат мекунад, аз ҷумла номҳои он иборатанд аз: рӯзи “Воқеа”, зеро вуқуъи он қатъӣ ва ҳатмист, “Хофиза” ва “Рофия”, зеро қавме бо даромадан дар биҳишт, мақоми рафеъ ва баланд меёбанд ва дастае бо сарнагун шудан дар дӯзах, хору залил мешаванд. Рӯзи ҳисоб ва ҷазо ва рӯзи “Алҳокқаҳ”, яъне рӯзе, ки ахборе, ки Худованд дода буд, таҳаққуқ меёбад. Рӯзи “Томма”, яъне рӯзи ғалаба ёфтани ва “Соххаҳ”, яъне фарёди гушхарош, зеро фарёди сӯр сабаби қар шудани мардум мешавад. Ва рӯзи “Ваъид”- ҳушдор-, яъне ҳушдории Худованд дар бораи кофирон таҳаққуқ пайдо мекунад ва рӯзи “Ҳасрат”, зеро дар он рӯз ҳасрату афсуси фаровон аст ва “Явмут-ғалок”- гирд омадан- ба маънои дидор, зеро дар он рӯз ҳамаи мардум дар як макон гирди ҳам меоянд ва “Явмул-азифаҳ”- наздик-, рӯзи наздик ба сабаби шиддати наздикии он ва “Явмут-танод”- рӯзи фарёд-, зеро дар он рӯз фарёдҳои зиёде ба даст мешавад, биҳиштиён дӯзахиёнро садо мезананд ва дӯзахиён биҳиштиёнро ва рӯзи “Ақим” чаро, ки баъд аз он рӯзи дигаре нест ва “Дорул-охираҳ” ва “Дорул-қарор” ва “Ғошиях”- фарогир-, зеро ҳамаи мардумро фаро мегирад.. ва дигар номҳои он рӯз

Он чӣ дозимаи имон ба рӯзи охират аст:

**Аввал: имон ба он чӣ баъд аз
марг рӯх медиҳад:**

Қазр ва саволу ҷавоби он:

Ин ҳамон пурсиш аз мурда баъд аз дафни ўст, ки дар бораи Раб, Дин ва Набии Ў пурсида мешавад. Аллоҳи мутаол мӯминонро устувор ниғаҳ медорад ва посӯҳ медиҳанд, ки Раби ман Аллоҳ, дини ман Ислом ва набии ман Муҳаммад аст ва Аллоҳи мутаол кофиронро гумроҳ мекунад ва посӯҳ медиҳанд: (оҳо, оҳо намедонам) ва фарди мунофиқ ва мутараддид посӯҳ медиҳад: (ман намедонам, ман шунидам, ки мардум чизе мегуфтанд, ман ҳам гуфтам).

Азоби қазр ва неъматии он:

Азоби қазр барои ситамгарон, мунофиқон, кофирон ва барои бархе аз мӯминони гунаҳкор мебошад. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва чун бинӣ онгоҳ, ки ситамгарон дар сакароти маргад ва фариштагон дастони худро гушодаанд (ва меғӯянд) чонҳоятонро берӯн оваред (шигифтзада мешавӣ), имрӯз ба (сазои) он чӣ ба ноҳақ бар Худованд мегуфтед ва (ба сазои он, ки) аз оёташ саркашӣ мекардед, ба азоби хоркунанда кайфар дода мешавад}. [Сураи Анъом, ояти 93]

Ва Аллоҳи мутаол дар бораи Оли Фиръавн мефармояд: {Оташи (дӯзах ононро фуру гирифт), ки хангоми субҳу шом бар он арза мешаванд ва рӯзе, ки қиёмат барпо шавад (гӯем) фиръавниёнро ба сахтарин азоб дароваред}. [Сураи Ғофир, ояти 46],

Дар ҳадиси Зайд бини Собит аз Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар Ў бод)

ривоят аст, ки фармуданд: «Агар тарси ин намебуд, ки мурдагони худро дафн накунед, дуо мекардам, ки Худованд садои нолаҳои азоби қабрро, ки ман мешунавам, ба шумо бишунавад», пас фармуд: «Аз азоби қабр ба Худованд паноҳ бибаред», мо гуфтем: аз азоби қабр ба Худованд паноҳ мебарем, пас фармуд: «Ба Худованд паноҳ бибаред аз азоби оташ», мо гуфтем: аз азоби оташ ба Худованд паноҳ мебарем. Фармуд: «Ба Худованд паноҳ бибаред аз фитнаҳои ошкору пинҳон», гуфем: паноҳ бар Худованд аз фитнаҳо, он ҷи бшкор бошад, ё пинҳон бошад. Фармуд: «Аз фитнаи Дачҷол ба Худованд паноҳ бибаред».

(Ривоят аз Муслим аст).

Аммо неъматҳои қабр барои мӯминони ростин мебошад. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Қасоне, ки гуфтанд Парвардигорамон Аллоҳ аст, онгоҳ устувор монданд, фариштагон (бо ин паём) бар онон фуру меоянд, ки: натарсед ва андӯхгин набошед ва ба бихиште, ки ваъда дода мешудед, хӯш бошед} [Сураи Фуссилат, ояти 30].

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Пас ҳангоме, ки (ҷонҳо) ба ҳалқум мерасад (83) ва шумо онгоҳ менигаред (84) ва мо аз шумо ба ӯ (майит) наздиктарем, вале дарк намекунед (85) пас агар ҷазо намебинед (86) чаро агар ростгӯед он (ҷон)ро барнамегардонед (87) пас аммо агар аз муққарабини (даргоҳи илоҳӣ) бошад (88) осоиш ва райҳону боғи пурнозу неъмат дорад (89) ва аммо агар аз некбахтон бошад (90) пас барои ту (эй майит) аз некбахтон салом (91) ва аммо агар аз такзибкунандагони гумроҳ

бошад (92) пазироии ӯ бо оби чӯшон (93) ва даровардан ба дӯзах аст (94) бегумон ин хабар рост ва яқин аст (95) пас номи Парвардигори бузургтатро ба покӣ ёд кун (96)}.

[Сураи Воқеа, ояти 83- 96],

Ва Расули Аллоҳ (дурудӯ саломӣ Аллоҳ бар ӯ бод) дар бораи мӯмин, онгоҳ, ки ба ду фаришта посӯх дод, меғӯяд: «Нидодихандае аз осмон нидо медиҳад, ки: бандаи ман рост гуфт, аз биҳишт барояш бигустаронед ва аз биҳишт бипӯшонед ва аз биҳишт барояш даре бикушоед ва аз бӯи хуш ва ҳавои латифи он ба ӯ мерасад ва қабраш ба вусъати дидаш кушод мешавад» (Ривоят аз Аҳмад ва Абӯдовуд аст дар ривояти тулонӣ).

Дуввум: Имон ба рӯзи растохез:

Ва он зинда карданди мурдагон аст, онгоҳ, ки бори дуввум дар сӯр дамида мешавад, мардум назди Парвардигори ҷаҳониён аз гӯрҳо бармехезанд, побараҳна бидуни ҳеч кафше ва луч бидуни ҳеч гуна либосе ва хатнаношуда. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ҳамчуноне, ки нахустин офаринишро оғоз кардем (дигарбора) онро тақрор хоҳем кард (ки ба унвони) ваъдаи лозим бар мост, бегумон мо тавоно (бар ин) корем} [Сураи Анбиё, ояти 104].

Ва растохез ҳаққ аст ва бо Китоб ва Суннат ва иҷмои мусалмонон собит шудааст. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Сипас шумо пас аз ин хоҳед мурд (15) онгоҳ қатъан шумо рӯзи қиёмат барангехта хоҳед шуд (16)} [Сураи Мӯминун, ояти 15-16].

Ва Расули Аллоҳ (дурудӯ саломӣ Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст: «Рӯзи растохез мардум побараҳна ва хатнаношуда барангехта мешаванд» (Ривояти мутафақун алайҳӣ аст).

Мусалмонон бар дурустиӣ он иҷмоъ кардаанд ва он муқтазои ҳикмат аст, ки Худованд барои ин офариниш растохезе қарор диҳад, то дар он бар асоси он чӣ ба забони Паёмбарон барои онон фуру фиристода, ба онҳо подош ва кайфар диҳад. Аллоҳи мутаол мефармояд:

Ҳаргоҳ Усмон (Аллоҳ аз ӯ розӣ бод) бар қабре меистод, мегирист ҳатто, ки ришаш тар мешуд. Гуфт: ба ӯ гуфта шуд: биҳишту дӯзахро ёд мекунӣ ва аз ин гирия мекунӣ? гуфт: Расули Аллоҳ (дурудӯ саломӣ Аллоҳ бар ӯ бод) фармуданд: “Қабр нахустин манзилгоҳи охират аст, агар аз он начот ёфтед, баъд аз он осонтар хоҳад шуд ва агар аз он начот наёфтед, баъд аз он сахтар хоҳад шуд”, гуфт: ва Расули Аллоҳ (дурудӯ саломӣ Аллоҳ бар ӯ бод) фармуданд: “Ҳеч манзарае надидам магар ин, ки қабр аз он ваҳшатноктар ва тарсноктар буд”.

(Ривоят аз Аҳмад аст).

{Оё шумо пиндоштед, ки мо шуморо бехуда офаридаем ва шумо ба сӯи мо боз гардонда намешавед}. [Сураи Муминун, ояти 115],

Ва Аллоҳи мутаол ба паёмбараш мефармояд: {Бешак касе, ки Қуръонро бар ту воҷиб кард, қатъан туро ба бозгаштгоҳе боз хоҳад гардонд}. [Сураи Қасас, ояти 85]

Саввум: имон ба он чӣ дар бораи аломот ва нишонаҳои рӯзи растохез омадааст:

Ва инҳо ҳамон рӯйдодҳои ҳастанд, ки пеш аз вуқуи қиёмат рӯҳ дода ва бар наздикии он далолат мекунад ва ба ду навъи бузург ва кӯчак тақсим мешаванд.

Нишонаҳои кӯчак:

Ин маҷмуаи рӯйдодҳои ҳастанд, ки пеш аз вуқуи қиёмат ба муддати тӯлонӣ рӯҳ мемиханд ва бархе аз онҳо рӯҳ дода ва поён пазируфта ва бархи дигаре ошкор шудаанд ва то ҳанӯз ошкор мешаванд ва идома доранд. Бархи дигар то ҳанӯз рӯҳ надода ва ба зудӣ рӯҳ хоҳад дорад, ҳамон гуна, ки Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) хабар додааст, монанди беъсати Расули Аллоҳ ва вафоти ӯ ва фатҳи Байтулмуқаддас ва зоҳир шудани фитнаҳо, аз байн рафтани амонатдорӣ, аз байн рафтани илму дониш, зуҳури ҷаҳлу нодонӣ, интишори зино ва робитаҳои номашруъ, рибохурӣ, зуҳури олоти мусиқӣ, афзоиши шурби хамр ва ифтихори ҷупонҳо дар сохтмонҳои баландмартаба, афзоиши бадрафтории фарзандон бо модарон ва ҳамзистӣ бо онон ҳамчун хидамтгор, афзоиши куштору зилзила, фуру рафтан

ва балъида шудан ба василаи замин ва ифтиро ва зухури занони пӯшида, аммо урён, афзоиши гувоҳӣ ва шаҳодати дуруғин ва пинҳон кардани гувоҳии ростин ва дигар мавориде, ки дар китоби Аллоҳ ва суннати Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар Ў бод) омадааст.

Нишонаҳои бузург:

Инҳо маҷмуае аз рӯйдодҳои бузург ҳастанд, ки ба наздикии қиёмат далолат мекунанд ва ин, ки замони зиёде то вуқуи қиёмат намондааст ва ин маҷмуае даҳ нишона дорад: Дачҷол, фуруд омадани Исо писари Марям, зухури Яъҷуч ва Маъҷуч ва се бор фуру рафтани замин: яке дар машрик, яке дар мағриб ва дигаре дар Ҷазираи Араб, зухури дӯд, тулуи хуршед аз самти мағриб, падидор шудани як ҳайвон ва оташе, ки мардумро ба самти маҳали ҳашр мебарад. Ин нишонаҳо пай дар пай меоянд, вақте нахустин нишона ошкор шуд, дигар нишонаҳо дар пайи он меоянд.

Чаҳорум: имон ба рӯйдодҳои ваҳшатноки рӯзи растохез, монанди:

1. Кӯбидан ва ҳамвор шудани куҳҳои баланд бо замин. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва куҳхоро бинӣ (ва) гумон мекуни онҳо сокин ҳастанд, ҳоло он, ки онҳо монанди абр даргузаранд}. [Сураи Намл, ояти 88],

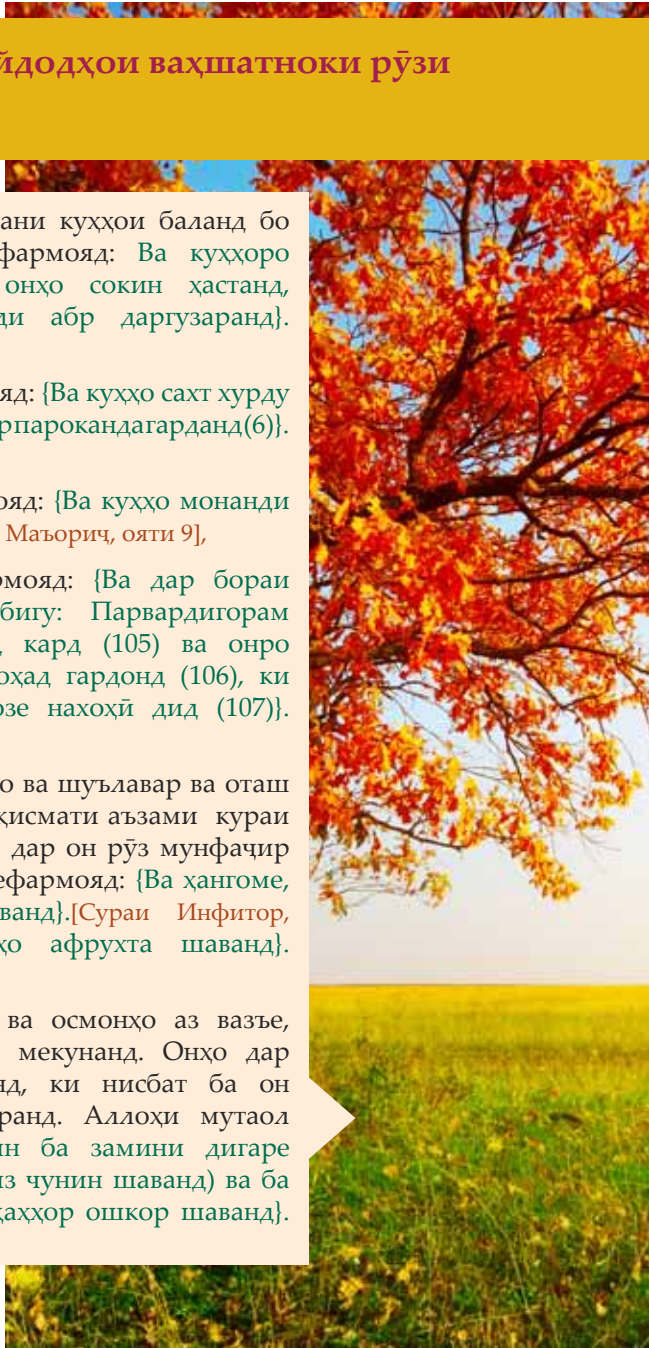
Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва куҳҳо саҳт хурду резашаванд(5)вамонандигуборпарокандагарданд(6)}. [Сураи Воқеа, ояти 5-6].

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва куҳҳо монанди паҳми рангин шаванд}[Сураи Маъорич, ояти 9],

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва дар бораи куҳҳо аз ту мепурсанд, бигу: Парвардигорам онро саҳт пароканда хоҳад кард (105) ва онро (монанди) майдон ҳамвор хоҳад гардонд (106), ки дар онҷо ҳеҷ нишебу фарозе нахоҳӣ дид (107)}. [Сураи Тоҳо, ояти 105-107].

2. Мунфачир шудани дарёҳо ва шуълавар ва оташ шудани онҳо. Ин дарёҳо, ки қисмати аъзами кураи заминро дарбар гирифтаанд, дар он рӯз мунфачир мешаванд. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва ҳангоме, ки дарёҳо мунфачир шаванд}.[Сураи Инфитор, ояти 3],{Ҳангоме, ки дарёҳо афрухта шаванд}. [Сураи Таквир, ояти 6].

3. Табдил шудани замин ва осмонҳо аз вазъе, ки мардум онро мешоҳида мекунанд. Онҳо дар замин барангехта мешаванд, ки нисбат ба он ҳеҷ шинохт ва асаре надоранд. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Рӯзе, ки замин ба замини дигаре табдил шавад ва осмонҳо (низ чунин шаванд) ва ба пешгоҳи Худованди ягонаи қаҳҳор ошкор шаванд}. [Сураи Иброҳим, ояти 48].

Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар Ў бод) мефармояд: «Мардум рӯзи растохез дар замини сафед ва ғуборолӯд гирд меоянд, монанди як сафҳаи пок, ки барои ҳеч кас дар он ҳеч нишонае нест» (Ривояти Бухорӣ ва Муслим).

Сафед ва бидуни ҳечгуна нишона ва аломат мегардад.

4. Мардум чизҳоро мебинанд, ки ба дидани он одат надоштаанд. Онҳо канори ҳам қарор гирифтани моху хуршедро мушодиҳа мекунанд, ки сабаби изтироб ва парешонии бештар мешавад. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Онгоҳ, ки чашм хира шавад (7) ва моҳ тира гардад (8) ва хуршеду моҳ ба ҳам оварда шаванд (9) инсон он рӯз мегӯяд: роҳи ғурез кучост (10)} [Сураи Қиёмат, ояти 7-10].

5. Дамидан дар сӯр, ки он поёни ин зиндагии дунё аст ва онгоҳ, ки он рӯз фаро расад, дар сӯр дамида мешавад ва бо он дамидан, зиндагӣ дар замин ва осмон поён мепазирад.

{Ва дар сӯр дамида шавад, онгоҳ осмониён ва заминиён (ҳамагӣ) бимиранд, магар касе, ки Худованд хоста бошад}. [Сураи Зумар, ояти 69],

Он дамидани ваҳшатнок ва ҳалокунанда аст, шахс онро мешунавад ва чунон ваҳшатзада мешавад, ки қодир ба васияту супориши чизе намегардад ва наметавонад пеши зану фарзандон ва дӯстони худ боз гардад. {Чуз чашм ба роҳи бонги марғбор нестанд, ки дар ҳоле онро фаро мегирад, ки душманӣ меварзанд (49) пас наметавонанд васияте кунанд ва на ба сӯи хонаводаи хеш боз гарданд (50)}. [Сураи Ёсин, ояти 49-50].

Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар Ў бод) мефармояд: «Сипас дар сӯр дамида мешавад ва ҳар кас онро шунавад, гарданаш қач мешавад ва аз шиддати он хушӯ ҳавои худро аз даст медиҳад- мегӯяд- нахустин касе, ки онро мешунавад, фардест, ки ҳавзи худро гилолӯд мекунанд, то шуторон аз он бинушанд- мегӯяд- пас беҳӯш мешавад ва мардум низ беҳӯш мешаванд» (Ривоят аз Муслим аст).

6. Гирд омадани инсонҳое, ки аз оғози офариниш то поёни он дар рӯи замин офарида шудаанд: ҳамагӣ дар саҳрои маҳшар ҷамъ мешаванд. Инсонҳо ва чинҳо аз нахустин то охирин ва ҳатто ҳайвоноти онҳо. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Дар ин (амр) барои касе, ки аз азоби охират битарсад, нишонаест. Он рӯз, рӯзест, ки мардум дар он гирд оварда мешаванд ва он рӯз рӯзест, ки (ҳама) ҳозир оянд}.

[Сураи Худ, ояти 103].

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Бигӯ: бегумон пешиниён ва пасиниён (49) дар мавъиди рӯзи муайян гирд оварда мешаванд (50)}. [Сураи Воқеах, оёти 49-50].

7. Мардум урён ба ҳамон сон, ки Худованд ононро офаридааст, ҳашр мешаванд, аммо аз шиддати он рӯз ба чизе таваҷҷуҳ намекунанд. Модари мӯминон Ойиша (Аллоҳ аз Ў розӣ бод) аз он вазъ шигифт зада шуд. Аз Ў ривоят шудааст, ки фармуд: «Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар Ў бод) фармуданд: “Шумо побараҳна, урён ва хатнаношуда, ҳашр мешавед”. Ойиша (р) гуфт: эй Расули Аллоҳ! Мардону занон ба ҳам нигоҳ мекунанд? Фармуд: вазъияту ҳолат бисёр саҳттар аз он аст, ки ба ин умур мутаваҷҷеҳ шаванд» (Ривоят аз Бухорӣ аст).

8. Қисоси мазлум аз зolim, ҳатто дар байни ҳайвонот. Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар Ў бод) мефармояд: «Шумо рӯзи қиёмат ҳуқуқро ба соҳибонашон адо мекунед, ҳатто қисоси гусфанди бешох аз гусфанди шохдор ҳам гирифта мешавад». (Ривоят аз Муслим аст).

Ва Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар Ў бод) мефармояд:

«Ҳар кас дар ҳаққи касе беадолатӣ карда ва нисбат ба мол ё обрӯи вай беадолатӣ кардааст, бояд имрӯз аз ӯ баҳшиш пурсида, ҳалол кунад, пеш аз омадани он рӯзе, ки на дирҳаме бошад ва на диноре. Агар ӯро амали нек бошад, ба андозаи зулму беадолатӣ аз ӯ гирифта мешавад ва агар амали неке надошта бошад, аз гуноҳони тарафаш бардошта ва бар ӯ бор мекунанд» (Ривоят аз Бухорӣ аст).

9. Наздикии хуршед ба мардум, то чое, ки баробар бо кирдорашон дар арақи худ ғарқ мешаванд. Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар Ў бод) мефармояд:

«Рӯзи растохез хуршед наздик мешавад, то ба наздикии як мил мерасад. Салим бин Омир гуфт: ба Аллоҳ савганд ман намедонам манзӯр аз мил чист, оё масофаи мушаххас дар замин аст, ё ҳамон милае, ки бо он сурма ба чашм мекашанд. Фармуд: пас мардум ба андозаи аъмолашон дар арақ ғарқ хоҳанд буд, бархе то бучулаки по ва бархе то зонӯ ва бархе то сина дар арақ хоҳанд буд ва бархи дигарро комилан ғарқ мекунад-ва Расули Аллоҳ ба даҳонаш ишора карданд». (Ривоят аз Муслим аст).

10: Бархеномаҳои аъмолашонро ба дасти рост ва бархи дигар ба дасти чап мегиранд ва мардум дар ҳолати тарсу ваҳшат ва саргардонӣ барҷо мемонанд, то номаи аъмоли ҳамагӣ паҳш

шавад ва мӯминон башорат ёбанд, ки начоти онон наздик буда ва номаи аъмоли онҳо дар дасти ростӣ онҳо ҷо мегирад ва ғаму ғӯсаи кофирон бо истиқрори номаи аъмолашон дар дасти чап, афзуда мешавад, ин подоше баробар бо кирдорашон аст. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Пас аммо касе, ки корномааш дар дасти ростӣ ӯ дода шавад, меғӯяд: бигиред корномаамро бихонед (19) ман яқин доштам, ки ман ба ҳисобам хоҳам расид (20) пас ӯ дар зиндагонии писандидае хоҳад буд (21) дар бихишти баррин (22) ки меваҳояш дастрас аст (23) ба (подош) он ҷӣ дар рӯзгори гузашта пеш фиристодаед, гуворо бихуред ва биёшомед (24) ва аммо касе, ки корномааш ба дасти чапи ӯ дода шавад, гӯяд: эй кош корномаам ба ман дода намешуд (25) ва намедонистам ҳисоби (қорам) чист (26) эй кош марг яқсара ва доимӣ буд (27) молам бароям ғоидае накард (28) фармонравоиям аз (дасти) ман рафт (ва нобуд шуд) (29)} [Сураи Ҳоққаҳ, ояти 19-29].

11. Тарсу ваҳшат ва бетобию нигаронӣ: тавре, ки фард аз ҳеч кас чизе намеурсад ва ҷуз нафси хеш каси дигар барояш муҳим нест. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Рӯзе, ки молу фарзандон сӯде набахшанд}

[Сураи Шуаро, ояти 88].

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Рӯзе, ки инсон аз бародараш бигрезад (34) ва аз модару падараш (35) ва аз ҳамсару фарзандонаш (низ бигрезад) (36) ҳар касе аз онон-он рӯз-қору боре дорад, ки барояш кифоят мекунад (37)} [Сураи Абаса, ояти 34-37].

Панҷум: Имон ба ҳисобу китоб:

Баъда бар асоси амалаш ҳисоб гирифта мешавад ва подошу кайфар меёбад. Аллоҳи мутаол мефармояд:

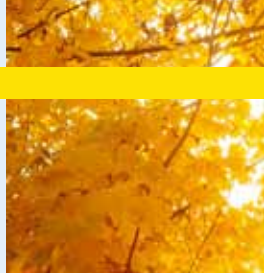
{Бешак бозгашти онон ба сӯи мост (25) онгоҳ ҳисобашон (низ) бар мост (26)}.

[Сураи Ғошия, оёти 25-26].

Ва мефармояд: {Ҳар кас некӣ кунад, даҳ чанди он (подош) дорад ва ҳар кас бадӣ кунад, ҷуз ба монанди он кайфар наёбад ва онон ситам нахоҳанд шуд}. [Сураи Анъом, ояти 160].

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва рӯзи қиёмат тарозӯҳои дурустро дар байн ниҳем ва касе ситае набинад ва агар (амали неку бади ҳар шахс) монанди донаи хардале бошад, онро (дар байн) меоварем ва мо ҳисобрасиро кифоят мекунем}. [Сураи Анбиё, ояти 47].

Аз Ибни Умар (р) ривоят шудааст, ки Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) фармуданд:

«Худованд ба банда наздик мешавад, то ҷое, ки ўро зери сояи худ мегирад ва ўро мепўшонад ва ба ў меғўяд: оё фалон гуноҳ ва фалон гуноҳ ёдат меояд? Посух медиҳад, “оре эй Парвардигор”, то ин, ки аз ў барои тамоми гуноҳонаш эътироф мегирад ва фард чунин гумон мекунад, ки ў ҳалок шудааст. Худованд мефармояд: ман ин гуноҳонро дар дунё пўшондам ва имрўз онҳоро мебахшам. Ва фармуд: пас аъмолномаи корҳои некаш ба ў дода мешавад. Аммо кофирону мунофиқонро дар ҳузури ҳамаи махлуқот ба фарёд мезананд» {инҳо касоне ҳастанд, ки бар Парвардигорашон дуруғ бастанд, огоҳ бошед, ки лаънати Аллоҳ бар ситамкорон аст}. [Сураи Худ, ояти 18] (Ривояти Бухорӣ ва Муслим).

Дар ҳадиси қудсӣ аз Расули Аллоҳ (дурудӯ саломи Аллоҳ бар Ў бод) ривоят шудааст, ки аз Парвардигораш нақл мекунад: «Бешак Худованд некиҳо ва бадихоро навишта ва сипас онҳоро баён доштааст, ҳар кас қасди анҷоми кори некеро бикунад, аммо онро анҷом надиҳад, Худованд як некии комил барояш менависад ва агар қасди онро намуд ва онро анҷом дод, даҳ баробар, то ҳафтсад баробар барояш подош навишта мешавад ва агар қасди анҷоми кори бадеро намуд ва онро анҷом надод, Худованд барояш як некии комилро сабт мекунад ва агар қасд қард ва онро анҷом дод, фақат як бадӣ барояш менависад». (Ривояти Бухорӣ ва Муслим).

Тамоми мусалмонон бар ин иттифоқ доранд, ки ҳисобу китоб бар аъмолу кирдор сурат мепазирад ва он муқтазои ҳикмат аст, зеро Худованди баландмартаба китоб нозил қард ва паёмбаронро фиристод ва бар бандагон имон бар онҳо ва итоат аз онҳоро лозим гардонд ва ҳушдор дод, ки ҳар кас аз онҳо итоат накунад ва ба онҳо имон наёварад, дўчори азоби сахте хоҳад шуд.

Ба Ҳасани Басрӣ (Аллоҳ ўро раҳмат кунад) гуфта шуд: мебинем, ки Тобеин беш аз Саҳоба ибодат мекунанд, Саҳоба дар чӣ чиз аз онҳо (Тобеин) сабқат карданд? Ҳасани Басрӣ посух дод: инҳо ибодат мекунанд дар ҳоле, ки дунё дар дилҳои онҳост, аммо Саҳоба ибодат мекарданд, дар ҳоле, ки охират дар дилашон буд.

Агар дар онҳо ҳисобу китобе набошад, ин кор беҳуда мешавад, чизе, ки Худованд аз он поку муназзаҳ аст ва Аллоҳи мутаол дар ин суханаш ба ин амр ишора кардааст:

{Пас албатта аз касоне, ки (Паёмбар) ба сӯи онон фиристода шуд, пурсиш мекунем ва албатта фариштагонро (низ) мавриди пурсиш қарор диҳем (6) онгоҳ аз рӯи илм бар онон ҳикоят хоҳем кард (ва аз ҳолашон ғофил ва ғоиб набудаем (7)) [Сураи Аъроф, оёти 6-7].

Шашум: Имон ба биҳишу дӯзах:

Ин ду манзилгоҳи ҷовидонии махлуқот ҳастанд: биҳишт ҷойгоҳи неъматхоест, ки Худованд ба мӯминони парҳезгор, касоне, ки имон оварданд ба он ҷӣ аз Худованд барои онҳо имон овардан ба онро вочиб кардааст ва ба пайравӣ аз Худованд ба по хестанд ва дар ин масир бо Худованд мухлис ва пайрави Расулаш буданд, ваъда додаст. Дар биҳишт анвои неъмат вучуд дорад, “он ҷӣ, ки ҳеҷ чашме надида ва ҳеҷ гуше васфи онро нашунида ва ба зеҳни касе хутур накардааст. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Бешак ононе, ки имон овардаанд ва корҳои шоисат кардаанд, инҳо беҳтарини офаридагонанд (7) подошашон дар назди Парвардигорашон боғҳои ҷовидонаест, ки аз зери онҳо дарёҳо равон аст, дар он барои ҳамеша ҷовидон хоҳанд буд. Худованд аз онон хушнӯд шуд ва (онон низ) аз Ё хушнӯд шуданд. Ин (подош)и касест, ки аз Парвардигораш бимнок бошад (8)}[Сураи Байнаҳ, оёти 7-8].

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Пас ҳеҷ кас намедонад, ки аз он ҷӣ моия равшаниии чашм аст, ҷӣ чизе барояшон ниҳон дошта шудааст, ба (поси) он ҷӣ мекарданд, подош ёфтанд} [Сураи Саҷда, ояти 17],

Ва беҳтарини неъматҳо, нигаристан ба чехраи Аллоҳи мутаол дар биҳишт аст. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Он рӯз чехраҳое тоза (ва хуррам) ҳастанд (22) назорагар ба Парвардигорашон ҳастанд (23)} [Сураи Қиёмат, оёти 22-23].

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Касоне, ки нақӯкорӣ карданд, нақӯи (биҳишт) ва афзудае бар он доранд} [Сураи Юнус, ояти 26].

Мурод аз (хусно) неқӯӣ: биҳишт аст ва мурод аз (зиёда) нигаристан ба рӯи Аллоҳ аст, ҳамон гуна, ки Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар Ё бод) фармудааст:

«Он гоҳ, ки биҳиштиён вориди биҳишт мешаванд, Аллоҳи мутаол мегӯяд: оё мехоҳед чизи афзун ба шумо бидиҳам? мегӯянд: оё суратҳои моро сафед накардӣ ва моро дар биҳишт ворид насохтӣ ва аз оташ раҳо накардӣ? фармуд: пас ҳичоб бардошта мешавад, пас ҳеч чизро маҳбубтар аз нигаристан ба рӯи Парвардигорашон надиданд. Сипас Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) ин оятро тиловат карданд»: (Ривоят аз Муслим аст).

{Касоне, ки нақӯкорӣ карданд, нақӯии (биҳишт) ва афзудае бар он доранд} [Сураи Юнус, ояти 26].

Аммо оташ: он чойгоҳи азобест, ки Худованд барои кофирони ситамгор омода кардааст, касоне, ки ба Худованд куфр варзида ва бо Расулони ӯ муҳолифат менамуданд. Дар он анвои азобу танбеҳ муҳайё мебошад, чизҳое, ки ба зеҳни касе нарасидааст. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Ва аз оташе, ки барои кофирон омода шудааст, битарсед}. [Сураи Оли Имрон, ояти 131].

Ва мефармояд: {Бешак мо барои ситамкорон оташеро, ки сари пардаҳои ононро ихота ҳоҳад кард, омода кардаем ва агар талаби кӯмак кунанд, бо обе ҳамонанди миси гудохта, ки чехраҳоро бирён кунад, ба додашон расанд, бисёр бад шаробест ва (чаҳаннам) бад оромгоҳест}. [Сураи Каҳф, ояти 29]

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Бешак Худованд кофиронро лаънат кардааст ва барояшон оташи фурузон фароҳам сохтааст (64), ки ҳамвора дар онҷо ҷовидонанд. Ҳеч дӯсту ёдрасе надоранд (64) рӯзе, ки чехраҳои он дар оташ гардонида шаванд, гӯянд: эй кош мо аз Худованд ва Расули (ӯ) итоат мекардем (66)} [Сураи Аҳзоб, ояти 64-66].

Сабуктарин азоби дӯзахиёнро Расули Аллоҳ (дуруду саломи Аллоҳ бар ӯ бод) чунин васф мекунад:

“Сабуктарин азоби рӯзи қиёмат аз он шахсест, ки дар зери кафи пояш лаҳча гузошта мешавад, ки ба сабаби он мағзи ӯ дар сараш мечӯшад” (Ривоят аз Бухорӣ аст).

Самароти имон ва рӯзи охират:

1. Амалӣ шудани як рукне аз аркони имон ба Худованд, зеро имон ба Худованд бидуни имон ба рӯзи қиёмат, таҳаққуқ пайдо намекунад. Ин аз ҷумлаи аркони имон аст ва ба ҳамин сабаб Худованд ҷанг бо касоне, ки ба он имон надоранд, вочиб гардондааст. Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Бичангед бо касоне, ки ба Худованд ва рӯзи охират имон надоранд}. [Сураи Тавба, ояти 29].

2. Амният дар дунё ва охират ва ваъдаи ёфтани подоши бузуруг. Аллоҳи

мутаол мефармояд: {Огоҳ бош, ки дӯстони Аллоҳ биме бар онҳо нест ва на онон андуҳгин шаванд}. [Сураи Юнус, ояти 62].

3. Ваъдаи дарёфти подоши бузург. Аллоҳи мутаолмефармояд: {Бешак касоне, ки имон оварданд ва яҳудиёну тарсоён ва собиъин (бединон), ки ба Аллоҳ ва рӯзи охират имон оварда ва корҳои шоиста анҷом дода бошанд, подошашон назди Парвардигорашон хоҳанд дошт ва на биме бар онон аст ва онон андуҳгин шаванд}. [Сураи Бақара, ояти 62].

4. Ташвиқ барои анҷоми корҳои нек: Аллоҳи мутаол мефармояд: {Эй касоне, ки имон овардаед, итоат кунед аз Аллоҳ ва расули (Ў) ва аз соҳибони амратон (хам) итоат кунед. Ҳаргоҳ дар чизе ихтилоф кардед, агар ба Аллоҳ ва рӯзи охират имон доред, онро ба Аллоҳ ва расулаш баргардонед, ин беҳтар ва неканҷомтар аст}. [Сураи Нисо, ояти 59].

Ва мефармояд: {Фақат касе масҷидҳои Аллоҳро обод мекунад, ки ба Аллоҳ ва рӯзи охират имон оварда бошад}. [Сураи Тавба, ояти 18].

Ва мефармояд: {Бешак барои шумо, барои касе, ки ба (подоши) Аллоҳ ва рӯзи қиёмат умед дорад ва Аллоҳро бисёр ёд мекунад, дар Расули Аллоҳ сармашқи некест} [Сураи Аҳзоб, ояти 21].

Ва мефармояд: {Бешак дар онон бароятон сармашқи нақўст, барои касе (аз шумо), ки ба (лиқои) Аллоҳ ва рӯзи охират умедвор аст} [Сураи Мумтаҳина, ояти 6].

Ва мефармояд: {Ва гувоҳиро барои (ризои) Аллоҳ адо кунед, ин (ҳукми) касест, ки ба Аллоҳ ва рӯзи охират имон дорад} [Сураи Талок, ояти 2].

5. Аз анҷоми корҳои бад ва мункар ҷилавгирӣ мекунад: Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва агар ба Аллоҳ ва рӯзи охират имон доранд, пинҳон доштани он чӣ Худованд дар раҳмҳояшон офаридааст, барои онҳо раво нест} [Сураи Бақара, ояти 228].

Ва мефармояд: {Ва чун занонро талок додед, пас ба миёоди худ расиданд (яъне идаашон ба интиҳо наздик шуд) ишонро аз никоҳ кардан бо шавҳарони хеш манъ масозед, вақте, ки бо яқдигардар дар миёни хеш ба равиши писандида розӣ шуданд. Ин ҳукм писандида мешавад ба ҳар он касе аз шумо, ки ба Аллоҳ ва рӯзи охират имон дошта бошад } [Сураи Бақара, ояти 232].

Ва мефармояд: {Касоне, ки ба Аллоҳ ва рӯзи охират имон доранд (дар сарпечӣ аз) он, ки бо молҳо ва ҷонҳояшон ҷиҳод кунанд, аз ту иҷозат намехоҳанд ва Худованд ба (ҳоли) парҳезгорон доност (44) фақат ононе аз ту иҷозат мехоҳанд, ки ба Аллоҳ ва рӯзи охират имон намеоранд ва дар дилҳояшон шак доранд, пас онон дар шаки худ саргардон мешаванд (45)} [Сураи Тавба, ояти 44-54].

Модари мӯминон
Ойиша (Аллоҳ аз Ў
розӣ бод) ба зане гуфт:
маргро бисёр ёд кун,
зеро сабаби нармӣ
ва латофати қалб
мегардад.

Ба ҳамин сабаб касе, ки ба рӯзи охират имон надорад, аз анҷоми корҳои зишт ва мункар худдорӣ намекунад ва аз иртиқоби онҳо шарму ҳаё намекунад.

{Оё дидӣ касеро, ки ҷазои аъмолро дуруғ мепиндорад (1) он шахс ҳамон касест, ки ятимро (бо ихонат аз худ) меронад (2) ва бар хурок додани бенаво тарғиб намекунад (3)} [Сураи Моъун, ояти 1-3].

Ҳасан (Аллоҳ аз ӯ розӣ бод) меғӯяд: касе, ки маргро шинохт, мусибатҳои дунё барояш осон мешавад.

6. Дилбардорӣ кардани мӯмин аз он ҷӣ, аз неъматҳо ва подоши дунё аз даст медиҳад. Биҳишт он растагории бузург аст ва зиндагии дунё ҷуз асбоби ғурур ҷизе нест. Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ҳар мавҷуди зиндае чашандаи (таъми) марг аст ва ҷуз ин нест, ки подошҳоятонро дар рӯзи қиёмат ба тамои ва камол хоҳед ёфт, пас ҳар кас, ки аз оташи (ҷаҳаннам) дӯр дошта ва ба биҳишт дароварда шавад, растагор аст ва зиндагии дунё ҷуз мояи фиреб нест} [Сураи Оли Имрон, ояти 185].

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд:

{Бигӯ: бешак ман агар аз Парвардигорам нофармонӣ кунам, аз азоби рӯзи бурузг метарсам (15) ҳар кас, ки дар он рӯз (азобро) аз ӯ боздоранд, ба ростӣ (Худованд) ба ӯ раҳмат овардааст ва ин аст комёбии ошкор (16)}. [Сураи Анъом, ояти 15-16].

Ва Аллоҳи мутаол мефармояд: {Ва охират беҳтару мондагортар аст} [Сураи Аъло, ояти 17].

Қалб на ислоҳ мешавад ва на растагор мегардад, на оромиш меёбад ва на лаззати воқеъиро дарк мекунад, на ором мегардад, магар ба ибодати Парвардигораш ва дӯсти бо ӯ ва руй овардан ба ӯ.

(Шайхулислом)

Такрор

1. Дин ва Имон чӣ робитае бо оромишу осоиш дорад? Тавзеҳ диҳед
2. Имонро таъриф кунед ва осори онро бар ҷомеаҳо тавзеҳ диҳед?
3. Муқтазаёт ва лавозими имон ба Аллоҳи мутаол кадомҳоянд?
4. Беҳтарин ва поктарини аъмол назди Аллоҳи мутаол кадомҳоянд?
5. Кадом самароти имон ба Аллохро бар худ ва хонавода ва ҷомеа эҳсос кардаед? ҷандторо ном баред.
6. Муқтазаёти имон бар Паёмбарон чист?
7. Ҷаро лозимаи имон ба Расули Аллоҳ (дуруд саломи Аллоҳ бар ӯ бод) муҳаббат ба ёрони ӯст?
8. Руйдодҳо ва аҳволи рӯзи қиёматро ба тартиб аз нишонаҳои кӯчак гирифта, то вуруд ба бихишт ё дӯзах васф кунед.
9. Муҳимтарин аъмоле, ки сабаби вуруд ба бихишт ва наҷот аз дӯзах мешаванд, кадомҳоянд?
10. Самараҳои имон ба охиратро дар ибодот, хашят ва муҳаббати Аллоҳ тавзеҳ бидиҳед.
11. Бузургтарин ва муҳимтарин неъматҳои бихишт кадом аст? ва сабуқтарин азоби дӯзах кадом аст?